

SUSITIKIMAI

Žmogus turi dirbti ir kažkuo rūpintis

Algis KUKLYS

-Mano tikslas – eiti į priekį, - keletą kartų pakartėjo brolis pranciškonas Ričardas Lygnugaris, kai vieną dieną susėdę atviriau pasikalbėjome. O jis yra geras pašnekovas – nuoširdus ir įdomus.

Teko klausytis ir priekaištų

Kai kam nesuprantama, kad pranciškonų vienuolynas turi arbatinę "Špitolė", automobilių remonto dirbtuves. Brolis Ričardas susilaukė daugybės klausimų bei priekaištų.

O juk vienuolynas, pasak brolio Ričardo, nei iš arbatinės, kuri yra uždaroji akcinė bendrovė, nei iš autoserviso didelio pelno negauna. Visos pajamos, sumokėjus privalomus mokesčius, lieka atlyginimams. Šiuo metu reikia džiaugtis kiekviena nauja darbo vieta.

Broliui Ričardui pavesta arbatinės bei dirbtuvių priežiūra ir, manau, ne be reikalo.

Susitikimas su klebonu buvo lemtingas

Brolis Ričardas – klaipeidiškis, kilęs iš garsios

Žardininkų gatvės. Gyvenimo kelio pasirinkimą turbūt lėmė tai, kad jis gimė tikinčiųjų šeimoje, kurioje buvo pasėtas tikėjimo, dvasingumo grūdas.

Juozapo Darbininko bažnyčioje Ričardas susitiko kleboną jėzuitą Vladislovą Baliūną, kuris bendravo laisvai, be kompleksų. Jis atrodė labiau panašus į pasaulietį, o ne į išdidų kleboną. Ir šis susitikimas buvo lemtingas. Jie su kuprinėmis ant pečių apkeliavo visą Lietuvą, kęsdami šaltį ir karštį.

Susirgęs Ričardas atgulė į Raudonojo Kryžiaus ligoninę, kurioje susipažino su daktare Birute Jankuviene, praktikuojančia katalike. Ji sakė Ričardui, kad žmogus turi dirbti, kažkuo rūpintis.

Ričardas dienomis dirbo, o vakarais mokėsi Klaipeidos suaugusiųjų mokykloje. Be to, dar mokėsi reklamos dizaino studijoje, kurioje vėliau ėmė dirbti. Kai studijoje sumažino darbuotojų skaičių, perėjo į firmos "Lėkis" komercijos skyrių.

Ričardas gavo gerą atlyginimą, įsigijo automobilį. "Visko turėjau, ko reikia", - sakė jis. Bet kai sutiko draugą Kostą Ketlerį, kuris vėliau tapo pranciškonu, šis jo paklausė:

-Žiūrėk, žmogau, ko siekai, o ką gavai?

Anksčiau Ričardas su juo kalbėdavo, kad nori sekti Pranciškaus Asyžiečio pavyzdžiu, kad jį traukia dvasiniai dalykai. Dabar gi Ričardas gyvena vien malonumais, tiesiog tapo eiliniu biznieriumi... Kostas jam užsiminė, kad Pakutuvėnuose kuriama dvasingumo oazė, į kurią gali būti pakviestas kiekvienas norintis.

Pakutuvėnai-Italija-Kretinga

Ir ką gi, vieną dieną Ričardas nuvažiavo į Pakutuvėnus, kur jau gyvena pirmieji šios stovyklos gyventojai. Tarp jų buvo ir Kostas. Pakutuvėnai ir susitikimas su broliu Gediminu Numgaudžiu giliai įstrigo Ričardui į širdį.

Galop atėjo tokia diena, kai R. Lygnugaris, atidavęs daiktus broliui ir draugams, ryžosi išvykti į Pakutuvėnus, tarsi palikdamas savo praeitį. Jo atkakliai ieškojo bendradarbiai, kurie nenorėjo, kad jis paliktų "Lėkį", tačiau Ričardas pasiryžo būti kitu žmogumi – dvasingu, ieškančiu naujo kelio gyvenime.

Ričardas prisipažįsta, kad nebuvo lengva. Išgyvenęs Pakutuvėnuose pusantrų metų, paskui išvažiavo dvejiems metams į Italiją, kur Lukoje ir Lavernoje atliko postulantatą. Bet viskas jau liko praeityje.

-Dabar galiu bet kam drąsiai pasakyti, kad suvokiame gyvenimo tikslą, - sakė brolis Ričardas, kuriam labai patinka Kretinga – dvasingas miestas, žinomas visoje respublikoje.

Autoriaus nuotraukoje – brolis Ričardas Lygnugaris.